

Singleton

Ahogy a neve is mutatja, a **singleton** (magyarul *egyke*) egy példányban létezik a szkebb világunkban. A szkebb világ itt elssorban a virtuális gépet jelenti, de alkalmazás szerverek környékén akár alkalmazás szint is lehet ez a világ, ezért körütekinten használjuk: nem biztos, hogy két alkalmazásunk a **singleton** ugyanazon példányát használja.

A probléma

Sokszor fontos, hogy egy-egy osztályból csak egyetlen példány létezzen, gondoljunk például a programunk konfigurációs állományának beolvasására: tartalmát általában egyszer kell beolvasnunk, majd ezt fel kell dolgoznunk, aztán a program sok egyéb helyén használjuk a feldolgozott paramétereket. Ezen felül még több tucatnyi esetet lehet felsorolni, amikor egy osztályból csak egy példány létrehozása szükséges: különféle várakozósorok kezelése, egy példányból álló erőforrások kezelése, stb.

A megoldás

Megoldásképpen létrehozhatunk globális (*public static*) változókat valahol a programunkban, amelyekbe a program indulásakor értékül adjuk egy-egy példányát a szükséges osztályoknak - ez azonban lehetővé teszi, hogy más is példányosíthassa a felhasznált osztályokat.

Singleton
protected static INSTANCE : Singleton private attribute : Type
protected Singleton () : Singleton public getInstance () : Singleton public getAttribute () : return Type public setAttribute (attribute) : void

Sokkal szebb megoldás erre a feladatra **singleton** osztály használata, amely annyiban különbözik a fenti esettől, hogy önmaga tartalmazza saját egyetlen példányát egy globális változóban, a konstruktora pedig nem érhet el küls osztály számára, így az els és egyetlen példány létrehozását is maga a **singleton** végzi.

Ha a felhasználók kérnek egy példányt a **singleton** osztályunk, akkor nem feltétlen kell tudniuk, hogy másokkal osztoznak ezen a példányon, ezért ha felmerül a gyanú, hogy több szálból is hívhatják a visszaadott példány metódusait, akkor úgy kell megírunk ezeket, hogy azok szál biztosan mködjenek.

Általánosságban a **singleton** osztályunkban biztosítani kell egy *nem publikus* konstruktort, amely létrehozza az egyetlen példányt, illetve léteznie kell egy *publikus* és *statikus* változónak/metódusnak, amely hordozza/visszaadja ezt az egyetlen példányt - vagyis önmagát.

Az implementáció

Felmerülhet a kérdés, hogy miért kell a **singleton**, amikor statikus osztályt is használhatnánk. A statikus osztály és a **singleton** között alapveten az a különbség, hogy a statikus osztály minden statikus tagja létrejön akkor, amikor a *classloader* betölti az osztályt, a **singleton** csak attól a pillanattól foglal memóriát, amikor *elször* használjuk azt. További különbség, hogy a statikus osztály nem implementálhat interfészt, míg a **singleton** igen, hiszen a Java szempontjából egy teljesen közönséges osztály. Nézzünk pár implementációt, amelyek más-más irányból közelítik meg a problémát: ugyan a végs eredmény azonos lesz, de az els példány létrehozása máskor és máshogy történik.

A klasszikus megoldás

Mivel a **singleton** lehetsége a Java egész korai verzióiban is rendelkezésre állt (hiszen ez - mint a legtöbb tervezési minta - egy OOP minta, nem a Java sajátja), ezért eleinte a klasszikus megoldást használhattuk:

Singleton.java

```
public class Singleton
{
    public static final Singleton INSTANCE = new Singleton();

    protected Singleton()
    {
        // ...
    }
}
```

Mint láthatjuk, itt a példány publikus, azaz nincs egy olyan metódus, amelyen keresztül elkérhetjük; ezen túl statikus, amely biztosítja az egyetlen példányt; s végül *final*, vagyis a tartalma nem módosítható többet. Az egyetlen probléma a korai példányosodás, ugyanis ez az implementáció a *Singleton* osztály betöltésekor létrehozza a példányát, ami nem mindig a leghasznosabb megoldás.

A lusta (lazy) Singleton

Kismértékben javíthatunk a kifacsarható teljesítményen, ha a ***singleton*** példány akkor jön létre, amikor először használnák azt fel:

LazySingleton.java

```
public class LazySingleton
{
    protected static LazySingleton INSTANCE;

    protected LazySingleton()
    {
        // ...
    }

    public static synchronized LazySingleton getInstance()
    {
        if (INSTANCE == null)
        {
            INSTANCE = new LazySingleton();
        }

        return INSTANCE;
    }
}
```

Ennek a megoldásnak a hátránya, hogy a *getInstance* metódust meg kell védenünk attól, hogy egyszerre több szál is benne tartózkodjon, amely kissé lassít az első követ használatokon, hiszen ekkor már a létrehozott példányt szeretnénk megkapni, amely műveletet nem kellene szinkronizálni.

A javasolt megoldás

Bill Pugh felfedezett egy olyan megoldást, amely a lehető legkésőbb hozza létre az egyetlen példányt, és teljes mértékben szálbiztos:

OptimalSingleton.java

```
public class OptimalSingleton
{
    protected OptimalSingleton()
    {
        // ...
    }

    private static class SingletonHolder
    {
        private final static OptimalSingleton INSTANCE = new OptimalSingleton();
    }

    public static OptimalSingleton getInstance()
    {
        return SingletonHolder.INSTANCE;
    }
}
```

Ez a végtelékig egyszer és hatékony megoldás a virtuális gép működésére épít, ugyanis a *classloader* csak akkor tölti be a *SingletonHolder* osztályt, amikor valaki meghívja a *getInstance* metódust. A szálbiztosságot pedig az garantálja, hogy a *classloader* csak egyszer tudja betölteni a szükséges osztályt és ez JVM szint atomi művelet.

Egyszeren csak enum

A Java 5 által behozott *enum* osztálytípus új lehetőséget adott a programozók kezébe:

EnumSingleton.java

```
public enum EnumSingleton
{
    INSTANCE;

    EnumSingleton()
    {
        // ...
    }
}
```

A megoldás szálbiztos, de sajnos nem az els használatkor jön létre a példány, ellenben igen tömör megoldás. További elnye a többi megoldással szemben, hogy önmagában szerIALIZÁLHATÓ, mivel az enum típusú osztályok erre automatikusan képesek.

A lusta (lazy) Singleton – Java 5 esetén

A Java 5 új memóriakezelést hozott a virtuális gépbe, ezért a *volatile* használatával lehetőségünk van az alábbi megoldásra:

VolatileSingleton.java

```
public class VolatileSingleton
{
    private static volatile VolatileSingleton INSTANCE;

    protected VolatileSingleton()
    {
        // ...
    }

    public static VolatileSingleton getInstance()
    {
        if (INSTANCE == null)
        {
            synchronized (VolatileSingleton.class)
            {
                if (INSTANCE == null)
                {
                    INSTANCE = new VolatileSingleton();
                }
            }
        }
        return INSTANCE;
    }
}
```

A kétszeres ellenrzés a példány lekérdezésének gyorsaságát biztosítja, a *volatile* pedig ügyel arra, hogy csak akkor legyen az *INSTANCE* értéke *nem null*, ha a konstruktor már lefutott.

Mérjük!

Az öt implementáció különbözik egymástól lehetőségekben és futási idkben, különböztessünk meg futási idket els használatra és további használatra. A **singleton** konstruktorába tegyünk egy 1000ms idej várakozást, és nézzük meg mennyi id alatt hajtódik végre az els **singleton** példány elkérése, illetve mennyi példányt tudunk elkérni a további alkalmak során:

Módszer	Els példány	További példányok
ClassicSingleton	~1000ms	> 10 millió / ms
LazySingleton	~1000ms	~20 ezer / ms
HolderSingleton	~1000ms	> 10 millió / ms
EnumSingleton	~1000ms	> 10 millió / ms

DoubleLazySingleton	~1000ms	~200 ezer / ms
---------------------	---------	----------------

Mint látszik, az els példány elkérése mindenhol közel 1000ms körül van, a különbség akkor ütközne ki, ha a *classloader* az els felhasználás eltt töltené be a **singleton** osztályt, de nehézségbe ütközik elbb használni az osztályt, minthogy használnánk azt... :)

A további példányok elkérése során látszik, hogy azok a *getInstance* metódusok igen rosszul teljesítenek, amelyekben szinkronizációt használunk, ezért lehetőleg kerüljük ezeket, és próbáljuk meg a *HolderSingleton* mintát felhasználni, amely egyszer, szálbiztos és gyors.

(forrás: [wikipedia](#))